

ikke fortære under de hidtil værende Overligningsmyndigheder, hverken Købstædernes eller Amtsrådene. Man maa altsaa der træffe en Ordning, som kan være gældende, og jeg ser ikke rettere, end at det ligger saa overmaade nær at lade Amtsrådene ligesom hidtil afgøre disse Spørgsmaal over for Kommuner, der ligge inden for Amtsradsfredsen, og naar Spørgsmaalet drejer sig om Forhold mellem Købstæder og Landkommuner inden for Amtsradsfredsen, lade et Udvalg af Amtsradet i Forening med Medlemmer af Købstædernes Overligningskommission være den Instans, der afgør Træcten, og med Hensyn til Købstæder eller i det hele Kommuner i forskellige Amtter har jeg intet imod at lægge Afgørelsen i Indenrigsministeriets Haand. Man vil jo nemlig erindre, at det her ikke drejer sig om enkelte Personers direkte Interesser, men kun om at afgøre Spørgsmaalet, efter hvilket Forhold et vist Skattebeløb skal fordeles mellem 2 Kommuner. — § 6 indeholder saa Hovedreglen, nemlig om den mellemkommunale Bestatning, det vil altsaa sige, Udgangen til i en Kommune at beskaffe Erhverv, hvis Indehavere ikke opholde sig i Kommunen. § 6 indeholder visse Begrænsninger af denne Regel, som jeg kortelig skal omtale. Den første er den, at de mellemkommunale Bestatningsregler nu agtes gjorte anvendelige for det, man kalder bunden Næring, at altsaa hvad der er Genstand for fri Næring ikke skulde kunne komme derind under. Vi saa noget paa denne Bestemmelse i Udvalget i Sjor og vare ikke ganske paa det rene med, hvor langt den rakte, og hvad Betydning den egentlig vilde saa. Jeg har søgt Oplysning om, hvorledes Næringsloven af 1857 er bragt i Anvendelse med Hensyn til dette Spørgsmaal om bunden Næring. Det afgøres som bekendt ved en Vedtægt for Landkommunerne for sig og Købstadkommunerne for sig, Vedtægter, der gælde for fem Aar ad Gangen. De skulle fornyes nu til næste Aar, da ere de fem Aar udløbne. Hidtil har Praksis udviklet sig derhen, at der jo stadig bliver optaget flere Næringer under bunden Næring; men der er dog en ikke ringe Uoverensstemmelse. Ikke for Landets Vedkommende — det er fælles for hele Riget, hvad der er bunden Næring for Landet med nogle ganske enkelte Undtagelser som f. Eks. Spørgsmaalet om Cementfabrikker og et Par andre Ting — men ellers er det omtrent fælles for hele Landet, hvad man regner for bunden Næring. Men det er ikke Tilfældet i Købstæderne; der er der meget store Afvigelser mellem Købstæderne indbyrdes, ikke at tale om mellem Købstæder og Land. Medens

der paa Landet er omtrent 100 Slags forskellige Næringer, der ere Genstand for bunden Næring, er der 135—36, tror jeg, for Købstæderne. Det er jo ikke at undres paa, at Købstæderne søge at udvide Begrebet bunden Næring saa stærkt som muligt; thi det paalægger jo adskillige Forpligtelser i Henshold til Næringsloven, som ere i Købstædernes FAVOR. Der er altsaa ikke ringe Forffel mellem By og Land; men mellem Købstæderne indbyrdes er der atter en ikke ringe Forffel, for det første mellem Kjøbenhavn og Købstæderne og saa mellem de forskellige Købstæder indbyrdes ogsaa. Jeg ser derfor ikke rettere, end at det er noget tvivlsomt, hvorvidt det er rigtigt at basere den mellemkommunale Bestatning paa noget saa variabelt som bunden Næring, med mindre det skulde ligge forudsat deri, at der skulde tilfigtes at saa gennem disse kommunale Vedtægter Begrebet bunden Næring slaet fast for hele Landet. Men er det Forudsætningen, saa ser jeg rigtig nok ikke, hvorfor det ikke skulde bestemmes ved Lov, thi hvad der skal være fælles for det hele Land, bør ogsaa være fastsat ved Lov og ikke efterhaanden paaoktroyeres ved administrative Foranstaltninger. Det har sin Bevemmelighed at kunne sige, at den mellemkommunale Bestatning gælder for alle de Næringer, som ere Genstand for Næringsbevis, som altsaa have løst Næringsbevis — man vil let paa offentlige Kontorer saa Oplysning om, hvad der skulde regnes med — men paa den anden Side vil man ogsaa nok se, at der i Virkeligheden over for Bestatningsspørgsmaal ingen rationel Grund er, hvorfor man skulde indskrænke det til bunden Næring, hvorfor f. Eks. et Teglværk, som er fri Næring paa Landet, ikke skulde være Genstand for mellemkommunal Bestatning, medens en anden Næring ved Siden af var det. (Indenrigsministeren: Det skal ogsaa hindres). Ja, det er noget andet, dersom man tilfigter at udvide Begrebet bunden Næring til efterhaanden at omfatte al Næring, saa forstaar jeg det; men saa er det korrektest, at det sker ved en Lov. For øvrigt indeholder § 6 noget mindre ogsaa paa andre Punkter end det af mig i Sjor foreslaaede. Jeg skal ikke opholde mig ved, at jeg havde tilladt mig at foreslaa, at ogsaa Embeder skulde være Genstand for den mellemkommunale Bestatning. Altsaa, naar et Embede saa i en Kommune, men Embedets Shaendehaver opholdt sig i en anden, saa skulde ogsaa der de mellemkommunale Statteregler komme til Anvendelse. Det spiller for øvrigt saa overordenlig ringe Rolle, at jeg ikke skal fastholde dette, det